

မျှင်

မာတိကာရဲ့ နောက်တစ်မျက်နှာ

အခန်း(၁)

"ဘဲကင်ဆိုင်ထဲက ထွက်လာတဲ့ နှစ်ယောက်ထဲက ဒီဘက်က တစ်ယောက်ပဲ ဆရာ . . . ကုတ်အင်္ကျီကို လက်မောင်းတွေ ခေါက်တင်ပြီး မိုးပြာရောင် စပွဲရုပ်နဲ့ ခံဝတ်ထားတာ . . ."

"တွေ့တယ်"

ကားထဲကနေ မျက်ခုံးတွေ တွန့်ကုတ်နေတဲ့ အထိ စူးစိုက်ကြည့်နေရင်း စီးကရက်တစ်ရှိုက်နဲ့ အသက်အောင့်ထားလိုက်သည်။

သူ့မျက်လုံးထဲမှာ ဆံပင်ရှည် မသေမသပ်နှင့် သူ့လောက် အရပ်အမောင်း ရှိသော အသား လတ်လတ်နဲ့ လူက ညှို့နိုင်စွမ်းတို့ ဖြင့် နေရာယူနေခဲ့၏။

"သူ့နာမည်က ‘သူရဲကောင်း’ . . . ရန်ကုန်နားက ရွာကြီးတစ်ရွာမှာ ပဲနေတယ်။ အဲဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရှိသမျှ ကောက်ပဲသီးနှံတွေ သူ အကုန်သိမ်းတယ်။ ဘယ်ရွာမဆို သူ့ရဲ့ ထိန်းချုပ်မှုနဲ့ မကင်းဘူး၊ ဧရာဝတီရေကြောင်းတွေ ကောင်းနေတုန်းက ကုန်တွေကို ကိုယ့်မော်တော်နဲ့ ကိုယ် ပို့တာ . . . သူပိုင်တဲ့ မော်တော်တွေချည်း ငါးစီးလောက် ရှိတယ်"

"ဒါပဲလား"

"အခု ရေကြောင်းတွေ သိပ်မကောင်းတော့ ကားတွေ ထောင်ထားတယ်"

"ရွာတစ်ရွာမှာ လုပ်ကိုင် ကြီးပွားနေတဲ့ လူက အဲဒီလောက် ငွေအမောင့်ကို အလွယ်တကူ ကစားနိုင်တာပေါ့"

"သူ တော်တော် ချမ်းသာတယ် ဆရာ"

"ဘယ်လောက်လောက်လဲ"

စတီယာရင်ကို ဖိဆုပ်ထားရင်း ခိုင်ခံ့ပြောနေသူ ထံမှ ရုတ်တရက် အသံတိတ်သွား၏။ ရှေ့ကို စူးစိုက်နေသည့် သျှင် မျက်လုံးတွေ သူ့ဆီ လှည့်သွားလျက် ရှိုက်ထားသည့် စီးကရက် မီးခိုးတွေကို လှလှပပ မှုတ်လွှတ်လိုက်ပြီး ...

"မင်းသိတာ ဒါပဲလား ဂျက်"

"မဟုတ် ... အဲဒါ ... အဟွတ် ... အဟွတ်"

ပျာပျာသလဲ ဖြေရှင်းဖို့ ကြိုးစားလိုက်သဖြင့် နီးကပ်စွာ ပြေးဝင်လာသည့် မီးခိုးတို့ ကြောင့် ဂျက် ဆက်မပြောနိုင်တော့ဘဲ ချောင်းတွေဆိုးနေ၏။

ပြီးမှ ...

"မဟုတ်ဘူး ဆရာ ... ကျွန်တော် မသိ ... အဟွတ် ... အဟမ်း ... ဟမ်း ... မသိလို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီလူ ဘယ်လောက် ချမ်းသာသလဲ၊ အဲဒီရွာဇာတိ ဟုတ်သလား မဟုတ်ဘူး လား၊ မဟုတ်ဘူး ဆိုရင် ဘယ်ကလာပြီး အခြေချတာလဲ၊ အဲဒါတွေကို ဘယ်သူမှ အတိအကျ မသိဘူး၊ ခန့်မှန်းရ ခက်လောက်အောင် အနေအထိုင် ကျစ်လျစ်တယ်"

"အဲ့ဒီတော့ . . ."

"အဲ့ဒီတော့ ဆရာပြိုင်ဘက်ကို သူ နောက်ထပ် ငွေ ထုတ်ချေးနိုင်တဲ့ အင်အား ရှိသေးတယ် ဆိုတာ လုံးဝ သေချာနေတာပေါ့"

သျှင်က ခေါင်းညိတ်တာလည်း မဟုတ်၊ စိတ်တိုင်း မကျတာမျိုး လည်း မဟုတ်ဘဲ ခေါင်းဆတ် ညိတ်နေပေမဲ့ နှုတ်ခမ်းအစုံက ခပ်လွန့် လွန့် မဲလျက် . . .

"မင်း မဆိုးဘူး"

ဆရာဖြစ်သူ ချီးမွမ်းလိုက်ပါမှ ဂျက်ရဲ့ မျက်နှာ ပြုံးနိုင် ရယ်နိုင် ဖြစ် သွား၏။

"သူရဲကောင်း"

သျှင်က ထိုနာမည်ကို တစ်ယောက်တည်း ရေရွတ်လိုက်ရင်း . . .

"မိသားစု မရှိဘူးလား"

"မောင်နှမ နှစ်ယောက်ပဲ နေတာ . . . ဒါပေမဲ့ စီးပွားရေးလုပ်တာ တွေ . . . ခရီးသွား ရတာတွေမှာ သူ့ညီမ ဘယ်နေရာမှာ မှ မပါဘူး . . . အားလုံး သူချည်းပဲ . . . ၊ လုပ်သမျှ အောင်မြင်တယ် . . . သူလည်း လက် နဲ့ ထိသမျှ ရွှေဖြစ်တဲ့ လူမျိုးပဲ"

သူလည်း ဆိုသည့် စကားအရ သူရဲကောင်းကို ကိုယ့်လိုပဲလို့ ပြော သွားတာမှန်း သူသိသည် ။

ဟွန်း . . . ဒါမှ ပွဲက ကြည့်လို့ ကောင်းမှာ ပါ။

မင်းက သူရဲကောင်း . . . ငါက ပြည့်သျှင် . . .

အခန်း(၂)

"တောက်"

အမြဲတမ်း ဒရိုင်ဘာနဲ့ သွားလာ နေခဲ့တဲ့ အကျင့်က ကိုယ့်ကားကို ဆီ ကုန်တော့မယ် ဆိုတာတောင် သတိထားဖို့ မေ့ရတဲ့ အဖြစ် . . . ၊

ကားထဲက ထွက်ကာ လောင်းကုတ်၏ ခါးစနစ်ဖက်ကို လက်နဲ့ သိမ်းရင်း ခါးထောက်ရပ်သည် ။

ဒီလို နေရာမျိုးမှာ တက္ကစီ ဘယ်လို ရှာမလဲ။

ကားအကောင်းစားကြီးကို စီးပြီး ပျက်လို့ လော့ခ် ချထားခဲ့တာမျိုး သူ့ကျမှ ရာဇဝင် တွင် ရစ်တော့မည် ထင်၏။

လမ်းရဲ့ ဘယ်ညာကို မျှော်ကြည့်ရင်း ဖုန်းဖွင့်လိုက်ကာ . . .

"ငမောက် . . . ငါ့ကား ဆီကုန်သွားလို့ မင်း ဆယ့်ငါးမိနစ်အတွင်း ရောက်အောင် လာခဲ့"

""

"ဟေ့ . . . လမ်းတွေ ပိတ်ရင် ကြိုက်တဲ့ လက်နက်သုံးပြီး ထိုးဖောက်လာခဲ့၊ အကြောင်း မပြနဲ့ "

" "

"အရောင်းအဝယ် ဖြစ်ခဲ့တဲ့ လမ်းကွေ့မှာ ပဲ . . . ဆယ့်ငါးမိနစ် အတွင်းနော်"

သူ ဖုန်းပြောနေတုန်း ကားတစ်စီး လာနေတာ လှမ်းမြင်လိုက်၏။ တက္ကစီပေမဲ့ လူပါ မပါတော့ မသိ။

ကားကလည်း ရပ်တော့ ရပ်ပေးပေမဲ့ . . .

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ ညီလေး"

"ကား ဆီကုန်သွားလို့ ကျောက်မြောင်းဘက်ကို လိုက်လို့ ရမလား"

သူ မေးပြီးကာမှ နောက်ခန်းထဲမှာ လူပါမှန်း သိလိုက်သည် ။ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်ပြီး ဖွင့်ထားသည့် ဖိုင်တစ်အုပ်နှင့် စာရွက်စာတမ်းတွေ ဆိုဖာပေါ်မှာ ပြည့်နေ၏။

ပေါင်ပေါ်မှာ လည်း လက်ပ်တော့ပ် တစ်လုံးနှင့် လက်ရော မျက်လုံးရော မနားဘဲ ရှေ့မှာ ကားရပ်နေတာ . . . ပြောဆိုနေတာကို မသိတာလား . . . ဂရု မစိုက်တာလား . . .။

"ပွဲဆင်(န်)ဂျာ(ရ်) ပါနေတယ် ညီလေးရ . . . အစ်ကို့မှာ ဆီနည်းနည်းတော့ ပါတယ် . . . ယူမလား"

သူ ခေါင်းခါလိုက်ပေမဲ့ မျက်လုံးတွေက ခေါင်းမမော့သူရဲ့ မျက်နှာကိုသာ စူးစိုက် ကြည့်နေခဲ့လျက် . . .

"သူ့အတွက်ပါ ကျွန်တော် ပေးမယ် . . . လိုက်လို့ ရမလား"

တက္ကစီသမားကို ပြောလိုက်တာပေမဲ့ ဒါရိုက်ရှင်က လွဲနေသည့် အတိုင်း ငုံ့နေသည့် မျက်နှာ ဖျတ်ခနဲ မော့လာသည် ။

သူရဲကောင်း...။

မင်းနဲ့ ကျမှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်...

သျှင်နှုတ်ခမ်းတွေ တွန့်ခနဲ မဲ့သွား၏။

သူ ပိုစိတ်ဝင်စား သွားတာက သူရဲကောင်း ဘယ်လို တုံ့ပြန်မှာ လဲ ဆိုတာ...

"ဆောရီးပါ... ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်နေတာ မို့လို့ "

သွားတွေ ပေါ်အောင် ရယ်လိုက်သည့် မျက်နှာကို သူရဲကောင်းက လည်း အံ့သြသွားသည့် အကြည့်တစ်ချက်နှင့် မျက်မှောင်ကုတ်၏။

ဆောရီး ပြောတာကို ဘာတွေ သဘောကျစရာ တွေ့သွားလို့ လဲ...

ဒါပေမဲ့ သူ့အလုပ်သူ ဆက်လုပ်နေရာ...

"ဒီကား ဘာကြောင့် ရပ်သွားတယ် ဆိုတာ မင်း သိနေတာပဲ"

သူရဲကောင်း ပြန်မော့လာပြန်သည် ။ သျှင်က သူ့စတိုင်အတိုင်း ကုတ်အင်္ကျီတွေကို သိမ်း၍ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ လက်ထည့်ထားရင်း...

.

"ဘယ်သူတားတား ဆုံးဖြတ်ပြီးသား ဆိုတဲ့ အဖြေကို ဖော်ပြနေ သလိုပဲ"

"ဟုတ်တယ်"

ပြတ်သားသည့် ဖြေသံနှင့် အတူ အမှတ်တမဲ့ မဟုတ်တော့သည့် သူရဲ ကောင်း၏ အကြည့်တွေက စူးရဲလာ၏။ ထို့ပြင် မျက်နှာကို ပြန်မငုံတော့ ဘဲ လက်ပ်တော့ကိုလည်း ပိတ်ထားလိုက်ပြီး...

"တက္ကစီ ငှားစီးတာ ကိုယ့်ချည်းပဲ စီးချင်လို့ လေ"

ပြောပြီး အနက်ရောင် လင့်ခ်ခရူဇာ ကားကြီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး

...

"ခင်ဗျားလည်း လိုက်ပါရစေလို့ တောင်းပန်ရလောက်အောင် တော်တော် အရေးကြီးနေပုံပဲ"

"ဟုတ်တယ် . . . ကိုယ်က ဒီနားတင်ပါ . . .၊ မင်း ဆက်သွားမဲ့ ခရီး အတွက်ပါ ရှင်းပေးလိုက်မယ် . . . ဘယ်လိုလဲ"

"ကျေးဇူးပဲဗျာ . . . ဒါပေမဲ့ မလိုဘူး"

သူရဲကောင်း မျက်နှာက တင်းသွားလျက် . . .

"ကားဆရာ မောင်းဗျာ"

"ခဏ"

ကားက ရွေ့သွားပြီးမှ ပြန်တုံ့သွားလျှင် သျှင်က မှန်တံခါးကနေ ငုံ့ကြည့်၍ . . .

"မင်းနာမည် ဘယ်သူလဲ"

"သူရဲကောင်း"

"ကိုယ်က . . ."

"မသိရလည်း ဖြစ်ပါတယ် . . . ဒီလောက်ထိ စိတ်ဝင်စားဖို့ မှ မလိုသေးတာ"

"ဟွန်း . . . မင်း စိတ်ဝင်စားလာရင် သိထားဖို့ ရော မလိုဘူးလား"

သူရဲကောင်းက ပြုံး၍

"ငါက အကျိုးမရှိတဲ့ စုဆောင်း ပြင်ဆင်မှုတွေ ဘယ်တော့မှ မလုပ်

ဘူး . . . အထူးသဖြင့် မလိုအပ်တဲ့ အပိုစကားတွေ ပြောပြီး အချိန်ဖြုန်းရတာမျိုး. . ."

တရွေ့ရွေ့ ဝေးကွာ ပျောက်ကွယ်သွားသည့် ကားကို ဒီတိုင်း ရပ်ငေးနေရင်း အေးစက်သည့် မဲပြီးတွေနှင့် သျှင့်မျက်နှာ ခက်ထန်လာသည်။ ။

စိတ်ဝင်စားလို့ မင်းနဲ့ ရှေ့ဆက်ဖို့ အတွက် ငါ့ဘက်က အင်ထရိုဝင်လိုက်တာ သူရဲကောင်း . . .

"မင်း စိတ်ဝင်စားလာတဲ့ နေ့ကို ငါ ကြည့်ချင်တယ် . . . မင်းမျက်နှာ ဘယ်လိုနေမလဲ"

အခန်း(၃)

"ဟလို"

"."

"အေး . . . ဟုတ်ပြီ ပြော"

"."

"ဟ . . . ဘာဆိုင်လို့ လဲ . . . ၊ အရောင်းအဝယ်က ပြီးနေပြီ ဥစ္စာ"

"."

"ငါနဲ့ တွေ့ချင်တာက ဘာလုပ်ဖို့ လဲ"

"."

"ဘာမှ မထူးဘူးလို့ မင်း ပြော လိုက်လေ . . . ငါက အလုပ်ကိစ္စက လွဲရင် ဘာမှ ခေါင်းထဲ ထည့်ချင်တာ မဟုတ်ဘူး "

"."

"ထုံးစံမရှိဘူးလို့ ပြောလိုက် . . . ဘာအကြောင်းနဲ့ မှ ငွေပြန်အမ်းလို့ မရဘူးလို့ . . . ဒါ ကစားနေကြတာမှ မဟုတ်ဘဲ"

"."

"ဘာ . . . ဘယ်လိုလဲ . . .၊ ငါ့ဆီလာတော့ ဘာထူးမှာ မို့လို့ လဲ"

"."

"ဟား . . . ဘယ်သူ ပြောလိုက်တာလဲ"

ဖုန်းကိုင်ရင်း ခေါင်းရင်းမှန်ချပ်ကို ကာထားသည့် ခန်းဆီးစတို့ ကို သိမ်းဖယ်လိုက်သည်။ ။ ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ ဟိုတယ်ရှေ့ကိုတော့ မမြင်ရပေ။

"ဘယ်သူလဲ၊ ဒေါ်ရတနာပြည့် ဆိုတာက . . ."

"တင်း . . . တောင်"

ပြောနေရင်း အပြင်က ခေါ်သည့် ဘဲလ်သံ မြည်လာသဖြင့် ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်မိသည်။ ။

"ကျွတ်"

သူရဲကောင်းမျက်နှာ အလိုမကျစွာ တွန့်မဲ့သွား၏။ ဖုန်းကို စကားမဖြတ်ဘဲ ဝိတ်ပစ်လိုက်ကာ . . .

"ဘယ်သူလဲ"

"အစ်မက ရတနာပြည့် ပါ၊ မောင်လေးဝယ်လိုက်တဲ့ တစ်ထပ်တိုက်နဲ့ ခြံတစ်ခြံက ပိုင်ရှင်"

အမျိုးသမီး တစ်ယောက်အနေနဲ့ ဟိုတယ်ထိ လိုက် လာပြီး ပြောရလောက်အောင် ပေးချေ ရောင်းချ ပြီးသွားပြီ ဖြစ်တဲ့ အလုပ်ကိစ္စအတွက် ဘာတွေ ထပ်ပြီး အရေးတကြီး ဖြစ်ဖို့ ရှိနေသလဲ။

"မောင်လေးက . . ."

"ဟုတ်ပါတယ် . . . ခြံကိစ္စ ဆိုရင်တော့ အရောင်းအဝယ် ကိစ္စ ပြီး"

သွားပြီ"

တံခါး ဖွင့်လိုက်ပေမဲ့ သူမကလည်း အထဲကို ဝင်ဖို့ မျက်လုံးက လှမ်းကြည့်လိုက်သော်ငြား သူရဲကောင်းက တံခါးဝကနေ ဖယ်မပေးဘဲ . . .

"အစ်မ . . . ဒီကိစ္စ ပြောဖို့ ဆိုရင်"

"ခဏလေးပါ မောင်လေးရယ်"

မျက်နှာ တင်းနေတာကို မြင်သည် နှင့် သူမက တောင်းပန်သည့် မျက်ဝန်းလေးတွေကို ဖြန့်ခင်းသည် ။ နှုတ်ခမ်းတို့ သည် ပြုံးနိုင်စွမ်း မရှိသလိုမျိုး မဲ့မဲ့လေး ပြုံးနေရှာကာ . . .

"အစ်မ . . . အထဲကို ခဏလေး ဝင်ထိုင်လို့ ရမလားဟင်"

"ရပါတယ် . . . ဒါပေမဲ့ အခုက ည ခုနစ်နာရီ ဖြစ်နေပြီ . . . ကျွန်တော်က ဒီမြို့မှာ ခဏတစ်ဖြုတ် တည်းတဲ့ ဧည့်သည် ပါ"

"မောင်လေးရယ် . . . ဟိုလေ"

"ဆောရီးပါ အစ်မ . . . ကျွန်တော့်ဘက်က ဆင်ခြင်ရမှာ မို့လို့ ပါ"

ငါယောက်ျားပဲ ဆိုပေမဲ့ ယောက်ျားလေးမို့ သတိထားရတာတွေလည်း ရှိသည် ။ ကိုယ် မကျွမ်းကျင်သည့် ဒေသတစ်ခုမှာ ဘယ်လိုအရပ်၊ ဘယ်လို အထာတွေ ရှိကြသလဲ ဆိုတာ သူ မသိနိုင်။

ရတနာပြည့်ကတော့ လက်လျှော့မည့် ပုံ မရှိပေ။

"အစ်မတို့ မြေးအဘွားက အဲဒီခြံနဲ့ ပတ်သက်ပြီး. . ."

"အစ်မ. . ."

"ခဏတော့ နားထောင်ပေးပါ မောင်လေးရယ်"

ပြောနေကြတုန်းမှာ ဖုန်း လာသည် ။ သူဖွင့်ကြည့်ပြီး နားမထောင်
လို့ မဖြစ်သည့် ဖုန်းမို့ ဒုက္ခ တွေ့သွား၏။

အထဲကို ပြန်လှည့်ဝင်လိုက်တာနှင့် သူမက လိုက်လာမည်။

"အစ်မ ပြန်တော့" လို့ ပြောပြီး တံခါး ပိတ်ပစ်ရလောက်အောင်
လည်း အမျိုးသမီး ပုံစံက ဒီလို ဆက်ဆံသင့်တဲ့ ပုံစံမျိုး မဟုတ်။

ထို့ကြောင့် မတတ်သာသည့် အဆုံးမှာ သူမကိုပဲ ဝင်ခွင့်ပြုလိုက်ရ
ကာ သူမကလည်း သူ ဖုန်းပြောတာကို စောင့်နေခဲ့၏။

"ဦးသက္ကနဲ့ ကျွန်တော် ခြံကိစ္စ အားလုံး ပြောဆို ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ"

"ငွေမချေ ရသေးဘူး မို့လား မောင်လေးရယ် . . . အဲဒါကို မောင်
လေး သိအောင် အစ်မက . . ."

"မဖြစ်နိုင်ဘူး အစ်မ . . . ကျွန်တော်က ဒီခြံကို ပိုက်ဆံ အရမ်းပေါ့လို့
ဝယ်တာ မဟုတ်ဘူး ၊ ကျွန်တော့် အရောင်းအဝယ် ကိစ္စတွေက ဒါလုပ်မှ
အဆင်ပြေမှာ မို့လို့ အဘက်ဘက်က စဉ်းစားပြီး ဆုံးဖြတ်လိုက်ရတာ "

"မောင်လေးက ကုန်သည် ဆိုတော့ မောင်လေးရဲ့ အရောင်းအဝယ်
ရှိနေတဲ့ မြို့နယ်တိုင်းမှာ အလုပ်နဲ့ အဆင်ပြေအောင် နေရာယူ ရတာပါ။
မောင်လေးအတွက် ကုန်ပစ္စည်း သိုလှောင်ဖို့ မဖြစ်မနေ လိုအပ်သလို လူ
သုံးယောက်ရဲ့ ဘဝဟာ ဒီခြံပေါ်မှာ မူတည်နေတယ် ဆိုရင် ပစ္စည်းနဲ့ လူ
အသက်ကို မောင်လေး ဘာကို ဦးစားပေးမှာ လဲ"

သူရဲကောင်း မျက်နှာ မသိမသာ တင်းသွားခဲ့ပြီး ရတနာပြည့်ကို ကြ
ည့်သည့် မျက်လုံးအစုံမှာ လက်ရှိ ဖော်ရွေမှုတို့ ပါ ယုတ်လျော့ ပျောက်
ဆုံးသွားခဲ့၏။

"ကျွန်တော့်အတွက် နှိုင်းယှဉ် ရွေးစရာ ရှိလာရင် အဲဒါက အခု ကျွန်

တော်လုပ်နေတဲ့ အရောင်း အဝယ်ပေါ်က အရှုံးအမြတ်ပဲ၊ လူတိုင်းမှာ ရှိကြတဲ့ ဒုက္ခ အခက်အခဲတွေကို မြင်တိုင်း ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ ချိန်ထိုးရွေးချယ်ပေးနေရရင် ကျွန်တော် စီးပွား ပျက်မှာ ပေါ့"

သူမက နောက်ထပ် ကျရှုံးသွားသည့် သူမရဲ့ ကြိုးစားမှုအတွက် မလျှော့နိုင်သော ဇွဲနှင့် လူးလဲ ထဖို့ ပြင်ဆင်လိုက်သော အပြုံးယဲ့ယဲ့နှင့် . .

"အလုပ်နဲ့ ချိန်ထိုး မရွေးပါနဲ့ . . . အစ်မ ပြောတာလေးကိုပဲ ခဏလောက် နားထောင်ကြည့်ပါ မောင်လေးရယ် . . . အဲဒီခြံကို တကယ်ပိုင်တာက ဦးသက္က မဟုတ်ပါဘူး"

"ဟွန်း"

သူ ခပ်မဲ့မဲ့ ပြုံးမိသည် ။ ထိုစဉ် ဖုန်းသံ ထပ်မြည်လာသဖြင့် Vibration mode သို့ ချိန်းထား လိုက်ကာ . . .

"အိမ် ခြံ မြေ အရောင်းအဝယ် လုပ်ကြတာ ပျော်အောင်လို့ အပျင်းပြေ ကစားကြတာမှ မဟုတ်တာ . . . ဒေါ်ရတနာပြည့် အရေးတကြီး ပြောပြချင်နေတာ အဲ့ဒါလား..."

"အစ်မက မောင်လေးကို . . ."

"စေတနာ နဲ့ ဆိုရင်တော့ မလိုပေမဲ့ ကျေးဇူးတင် လိုက်ပါ့မယ်၊ မနက်ဖြန် မွန်းတည့် ဆယ့်နှစ်နာရီ ကျွန်တော်တို့ ဒီဟိုတယ်မှာ ပဲစာချုပ်ကြမှာ . . . ဒေါ်ရတနာပြည့်ဘက်က ကန့်ကွက်ဖို့ ဆန္ဒရှိရင် ဒါမှ မဟုတ် ကန့်ကွက်နိုင်တဲ့ အထောက်အထား ခိုင်လုံတာတွေ ရှိနေတယ် ဆိုရင် ကြိုးစားလို့ ရတယ်"

"ဟင့်အင်း"

ဒီလိုလည်း မဟုတ်...

ရတနာပြည့်က ခေါင်းခါပြရင်း မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေ လည်နေ
ခဲ့လျက် ရုတ်တရက် ဘာစကားမှ မပြောနိုင် ...။ ထို့ပြင် ...

"အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး"

ပြောလိုက်သော ငိုရှိုက်သံလေးသည် သူ့ရင်ထဲကို ဖျဉ်းခနဲ လှုပ်ခါ
သွားစေ၏။ ဆံပင် ပခုံးလောက် အဖျားတွန့်လေးတွေနှင့် အသားဖြူဖြူ
အရပ်အမောင်းကောင်းကောင်း ကိုယ်လုံးလည်း လှသော သူမသည်
တော်တော်ကြီး ပင်ပန်း ဆင်းရဲထားပုံနှင့် လှတာတွေ အားလုံး မှီနီဖျော့
ဖျော့ မလင်းလက်နိုင်...။

"မောင်လေး ထင်သလို မဟုတ်ပါဘူး... ဒါပေမဲ့ အဲဒီခြံပိုင်ရှင်က
လေ ... တကယ့်ပိုင်ရှင်က ဒေါ်ပြည့်ပြည့်ပါ"

"စိတ်ကျန်းမာရေးဆေးရုံ ရောက်နေတဲ့ ဒေါ်ပြည့်ပြည့်ကို ပြောတာ
လား"

"မဟုတ်ဘူး ...။ မဟုတ်ပေမဲ့ အဲဒါတွေက"

"တော်ပါတော့ ဒေါ်ရတနာပြည့် . . . သူများကိစ္စ ပြဿနာတွေနဲ့
ကျွန်တော် ခေါင်းရှုပ် မခံနိုင်ဘူး"

နောက်ထပ် ဖုန်းဝင်နေတာကို ရတနာပြည့်ကို ထောင်ပြလိုက်ပြီး...

"ကျွန်တော့် အရောင်းအဝယ် ကိစ္စတွေက ဒီအချိန်ကျမှ ဆုံးဖြတ် ဆ
က်သွယ်ကြတာ ... ခင်ဗျားကြောင့် ကျွန်တော့်မှာ အနှောင့်အယှက်တွေ
ဖြစ်နေပြီ ... ကျေးဇူးပြုပြီး ခင်ဗျား ပြောဖို့ ရှိနေ တာတွေ ရုပ်သိမ်းပြီး
ပြန်ပါတော့"

"မောင်လေး..."

သူမ ထရပ်လိုက်ပေမဲ့ သူမ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ တားဆီးကာ ...

"မောင်လေးရယ် ... အစ်မတို့ မောင်နှမတွေ ဘဝပျက်ရမှာ မို့ပါ...၊
ပြီးတော့လေ တကယ် ပြောရေးဆိုခွင့် ရှိတဲ့ သူက အစ်မတို့ အဘွား ဒေါ်
ပြည့်ပြည့်ပါ ... စိတ်ကျန်းမာရေး ရောက်နေတယ် ဆိုတာကလည်း ...
"

"ကျွတ် ..."

သူ ခေါင်းခါ ပစ်လိုက်ပြီး သူမ ဆက်မပြောနိုင်အောင် လက်ကာပြု၍
...

"ခင်ဗျား တတ်နိုင်တာ ရှိရင် မနက်ဖြန် မွန်းတည့်မှာ ကျွန်တော်တို့
စာချုပ်မှာ လို့ ပြောပြီးပြီပဲ ... နောက်ထပ် ဘာမှ ပြောဖို့ မရှိတော့ဘူး...
.ဆောရီးပါ"

လက်ကာ ခေါင်းခါနှင့် ငိုချလိုက်တော့မလို မျက်ကလဲဆန်ပျာ ဖြစ်
ကျန်ရစ်သည့် မျက်နှာသည် တံခါးတစ်ချပ်၏ တစ်ဖက်မှာ ပျောက်ကွယ်
သွားပေမဲ့ ...

"စိတ်ပျက်ဖို့ ကောင်းလိုက်တာ..."

ဖုန်းဖွင့်၍ အလုပ်ကိစ္စ ပြောဖို့ အာရုံပြောင်းရပေမဲ့ အပြင်ကနေ
တဒုန်းဒုန်း ထုနေသော အသံကို ကြားနေရသေး၏။

ခဏကြာမှ ပြန်လည် တိတ်ကျသွားသည် ။ သူ့မျက်လုံးတွေ တံခါးဆီ
မှာ ပဲ စူးစိုက်နေရင်း ...

"အေးဗျာ ... မနက်ဖြန်မှ ပစ္စည်းရောက်မယ် ဆိုတော့ အဲဒီအတွက်

ရှင်းမှ ပဲ အရန်ငွေ လက်ကျန်ငွေကို ထည့်ပေးလိုက်ပေါ့..."

"....."

နားထောင်ရင်း သူ တံခါး သွားဖွင့်ပြီး အပြင်ကို ခေါင်းပြုကြည့်မိ၏။
သူမ မရှိတော့ပါ။

"အင်း... ကျွန်တော်က တောင်ကြီးမှာ လေ"

"....."

"ရတယ်... ဒီကိုပဲ လွှဲလိုက်ပါ"

"....."

"အိုခေ... အိုခေ..."

သူ ဖုန်းချလိုက်ပြီး အပြင်မှာ ထွက်လျှောက်ကြည့်မိသေးသည် ။ ရ
တနာပြည် ဆိုသည့် သူမ ကိုယ့်ထက် အလွန်ဆုံး အသက်ကြီးရင် ငါးနှစ်
လောက်ပဲ ဖြစ်မည်။

ဘာတွေ ဒီလောက်တောင် ရှုပ်ထွေးနေကြတာလဲ ...

သူမတို့ အိမ်တွင်းရေး ပြဿနာတွေ ဘယ်လိုရှိရှိ ... ကိုယ်လုပ်မဲ့
အရောင်းအဝယ် ကိစ္စက လိုအပ်သည့် အချက်အလက် စာရွက်စာတမ်း
ပြည့်စုံနေဖို့ ပဲ လိုသည် ။

ဒီရှုပ်ထွေးမှု ရှိနေတာနဲ့ ဘာဆိုင်လို့ လဲ ...၊ ပြီးတော့ ပိုင်ရှင်နဲ့ နှစ်
ယောက်တည်း လက်ကြိတ်ထိုး ရောင်းဝယ်ကြမှာ လည်း မဟုတ် ...။

အိပ်ခန်းထဲ ပြန်ရောက်လာတော့ သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချလိုက်မိသည်
။ ဂရုစိုက်စရာ မလိုတာတွေ တွေးနေရင်း သူမရဲ့ မျက်ရည်တွေ ပြည့်
လျှမ်းနေသည့် မျက်ဝန်းအစုံကို ဖျောက်လို့ မရ ဖြစ်နေသည် ။

ထိုမျက်ရည်စက်တို့ ကြောင့် သူ့ဘဝ တစ်နေ့နေ့မှာ ကြီးမားသော
ဆိုးရိုးမှုကြီးနှင့် ရင်ဆိုင်ရ တော့မည်မှန်း မသိခဲ့ပေမဲ့ ...

အခန်း(၄)

"ငိုနေတာတွေ ရပ်လိုက်တော့ ... ငါ့ကို တကယ် ရူးမသွား စေချင်ရင် ရပ်လိုက်ပါတော့ အေ ...ဟီး ...ဟီး"

"အဘွား ..."

"ငါ ညည်းတို့ အတွက် စိတ်ပူရလွန်းလို့ တကယ့်ကို ရူးနေပါပြီ ...၊ ငါက အရူးပါ ...ဟီး ...ဟီး"

"မငိုပါနဲ့ အဘွားရယ် ...သမီး မငိုတော့ပါဘူး"

မငိုတော့ဘူး ဆိုပေမဲ့ ပါးစပ်ကို လက်ဝါးနဲ့ ဖိကပ်ထားရင်း ကြိတ်ရှိုက်သည့် အသံကို ဒေါ်ပြည့်ပြည့် နားစွင့်ရင်း ...

"ရတနာ ... မြေး ..."

"အဘွား"

"တိတ် ... တိတ်"

မမြင်မစမ်းနဲ့ ဆန့်ထွက်လာသည့် လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်တော့ ဒေါ်ပြည့်ပြည့် လက်တွေ တဆတ်ဆတ် တုန်နေကာ ရတနာပြည့်၏ လက်တွေက မျက်ရည်တို့ နှင့် လူး၍ အေးစက်နေခဲ့၏။

ထိုလက်တို့ သည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ဆုပ်ကိုင်ရင်း ရှိုက်သံများ လည်း ရောထွေးနေကာ ...

"မိသီတာရော ... ကောင်မလေးကို ခေါ်မလာဘူးလား"

"သီတာက ဘယ်လိုမှ ခေါ်လို့ မရဘူး ... အခန်းထဲကနေတောင် အပြင်ကို မထွက်ဘူး အဘွားရဲ့ ... ပြီးတော့ ဒေါ်လေးကလည်း "

"တော်စမ်း"

ဒေါ်ပြည့်ပြည့် အရိုးကျနေသော မျက်တွင်းခွက်ခွက်ကြီး တွေနှင့် ဒေါသရောင် လက်သွားတော့ ရုတ်တရက် စူးစူးရဲရဲ ထဖြစ်သွား၏။

သို့သော် ချက်ချင်း ရီဝေ မှုန်မှိုင်းသွားကာ မျက်ရည်စက်တွေပဲ သွန်ကျ လာပြီး ...

"အဒေါ်လို့ မပြောနဲ့ အဒေါ် မဟုတ်ဘူး ... အလကားကောင်မ ... သင်း ယုတ်မာတာကို ငါ သတ်ချင်တာ ... ငါ သူ့ကို သတ်ဦးမှာ ... သတ်ဖို့ လာဦးမှာ "

"အဘွား ... အဘွား ... ဒီစကားတွေ မပြောပါနဲ့ "

ရတနာပြည့် ကိုယ့်မျက်ရည်တွေကို သုတ်ကာ ဒေါ်ပြည့်ပြည့် လက်တွေကို လှုပ်၍ အလန့်တကြား သတိ ပေးသည် ။

"ဒေါက်တာ ကြားသွားရင် အဘွားကို ဘယ်တော့မှ ပြန်မလွှတ်ဘဲ နေလိမ့်မယ် ... စကား ပြောတာတွေ သတိထားပါ အဘွားရယ်"

"မထားနိုင်ဘူး ... ငါ ရောက်ကတည်းက တကယ် ရူးချင်နေတာ . . . ဒီလူတွေ ငါ့ကို တကယ် ရူးအောင် လုပ်နေကြတာ ညည်းတို့ သိလို့ လား"

"အဘွား"

"မခေါ်နဲ့ . . . ငါ့အိမ်မှာ ငါရှိမှ ဖြစ်မှာ . . . ဒီပြဿနာတွေကို ငါ ရှင်းမှ ဖြစ်မှာ ပေါ့ . . .၊ ထစမ်း ခုပဲ ပြန်မယ်"

"ဒေါ်ပြည့်ပြည့်"

"ဟင်"

ဒေါက်တာနှင့် သူနာပြုဆရာမ နှစ်ယောက် အခန်းထဲကို ရောက်လာ ကြ၏။ ဒေါက်တာ ဦးမြဟန်က ပြုံးချိုနေသော မျက်နှာနှင့် . . .

"ဒေါ်ပြည့်ပြည့် ဒေါသတွေ ထွက်နေပြန်ပြီလား"

"မထွက်ဘူး . . . ငါ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး . . . ဘာမှ မလုပ်နဲ့ နော် . . . မ ထိုးနဲ့ "

ဒေါ်ပြည့်ပြည့် မျက်လုံးအစုံ ပြူးကျယ်နေကာ ဒေါက်တာနဲ့ သူနာပြု တွေ လက်လှုပ်သမျှ လိုက်ကြည့်ပြီး ခေါင်းတခါခါနှင့် ခုတင်ပေါ်က ခုန် ချဖို့ လုပ်နေ၏။

"ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး . . . ဒီမှာ ဘာမှ မရှိဘူး တွေ့လား . . . ဒေါ်ပြည့် ပြည့် ကိုယ့်စိတ်ကို ထိန်းမှ ပေါ့ . . . တော်ကြာ ဆေးရုံမှာ ရက်တွေ အ ကြာကြီး နေရလိမ့်မယ်"

"မနေဘူး . . . ငါ ခုပဲ ပြန်မှာ . . .၊ ရတနာ . . . လာ မြေး . . . ငါတို့ ပြန်ရအောင်"

"အဘွား . . . ဒီလို မလုပ်ရဘူးလေ"

သူနာပြု ဆရာမလေးက လက်ကို ကိုင်လိုက်တာနှင့် ပုတ်ချပစ်ကာ

...

"ငါ့ကို မကိုင်နဲ့ ... ငါ့ကို လုံးဝ မထိနဲ့ နော် ... ငါ မရူးဘဲနဲ့ အရူး လို့ ပြောနေကြတာ ... ငါ့မြေးလေးတွေ ဒုက္ခရောက်အောင် ငါ့ကို ဒီထဲ လာထည့်ထားကြတာ ... ဟီး ... ဟီး"

ဒေါ်ပြည့်ပြည့် ချုံးပွဲချ ငိုလေသည်။ ။ ဒေါက်တာ ဦးမြဟန်က သူနာပြု ကို မျက်ရိပ်ပြလိုက်လျှင် ...

"ဒေါက်တာ ..."

ရတနာပြည့်က အဘွားဖြစ်သူ ရှေ့ကနေ ကာကွယ်ရပ်လိုက်ပြီး ...

"ကျွန်မတို့ အိမ်မှာ အတွင်းရေးမှာ အရမ်းရှုပ်နေလို့ ပါ ... အဲ့ဒါ တွေ အဘွားရှိမှ ဖြစ်မှာ ... အခု ခဏလေးပဲ ခေါ်သွားပါရစေ ... တောင်းပန်ပါတယ်"

"မရဘူး"

မျက်နှာက ပြုံးနေပေမဲ့ မျက်ဝန်းတို့ မှာ အေးစက်သော မခိုးမခန့် အ ကြည့်တို့ နှင့် ...

"သူက ဆရာလူနာပါ ... ပြီးတော့ သူ့ကို လာအပ်သွားတဲ့ လူနာရှင် က မင်းတို့ မဟုတ်ဘူး "

"ကျွန်မတို့ က မြေးအရင်းတွေ"

"ဒါတွေက ဆရာနဲ့ မဆိုင်ဘူးလေ"

"ဆိုင်တယ် ... ဆရာ သိလည်း သိပါတယ် ... ကျွန်မတို့ အားကိုး ရာမဲ့ ဖြစ်ရမဲ့ မိန်းကလေးတွေရဲ့ ဘဝကို စာနာပေးပါ ... ကျွန်မတို့ အဘွား တကယ် မရူးဘူး၊ အရူး မဟုတ်ဘဲနဲ့ အရူးလုပ် ခံရတာ"

"ဟေ့"

ဦးမြဟန်ရဲ့ မျက်နှာ တင်းခနဲ ဖြစ်သွား၏။ ပြီးမှ ပြန်လျှော့ချကာ ..

"ကျုပ်ရဲ့ လူနာနဲ့ ပတ်သက်နေလို့ သည်းခံလိုက်မယ် ... နောက်ထပ်ပြီး ကျုပ် ဂုဏ်သိက္ခာကို စော်ကားလာရင်တော့ မရတော့ဘူး ... မင်းအေးဆေး ပြန်လိုက်ပါ"

"မပြန်ရပါဘူး ... ငါ့မြေးကို နင်တို့ မောင်းထုတ်လို့ မရဘူးနော် .. မြေး အဘွား ဘာမှ မဖြစ်ဘူး ... ငါ့မြေး ပြန်တော့ ... အဘွားရောက်အောင် လာခဲ့မယ် ... အဘွား မရှူးဘူးဆိုတာ အားလုံးသိအောင် ပြောမယ် ... ၊ အဲဒီလင်မယားကို ထောင်ချပစ်မယ်"

"သူ့ကို စိတ်ငြိမ်ဆေး ထိုးပေးလိုက်"

"မထိုးဘူး ... မကိုင်နဲ့ ... မြေးရ ... ပြေး ... ပြေး ... ၊ မြေးကို ပါ သူတို့ က အရှူးလို့ ပြောမှာ ... ငါ့မြေး ... မြန်မြန် ပြေး"

"လူနာ အခြေအနေ ဆိုးနေပြီ ... ရှင် အပြင်ထွက်ပေးပါ"

ရတနာ ဘယ်လိုမှ သည်းမခံ နိုင်တော့ဘဲ ရှေ့မှာ ပိတ်ကာထားသည့် သူနာပြု ရင်ဘတ်ကို ဆောင့်တွန်း ပစ်ခဲ့မိ၏။

အခန်းထဲမှာ အဘွားနဲ့ သူမကြောင့် ဂုန်းဒိုင်းကြဲ သွားသောအခါ စိတ်ဝေဒနာရှင် တွေကို ချုပ်ကိုင်ဖို့ အတွက် အသင့် ရှိနေကြသည့် ယောက်ျားနှစ်ယောက် လက်ထဲမှာ သူမ ...

"အဘွား ... အဘွား အေးဆေးနေပါ ... မအော်ပါနဲ့ ... သူတို့ အရှူးလို့ မပြောစေချင်ရင် မအော် ပါနဲ့ အဘွားရဲ့ "

"ဟေ့ ... မဆူနဲ့ လေ ... ဒါ မင်းအိမ် မဟုတ်ဘူး "

"ဖယ် ...လွတ်"

"မြေးရေ ...ပြေးတော့"

အဘွားရဲ့ အော်သံသဲ့သဲ့ကို ကြားကာ အခန်းရဲ့ ရှေ့မှာ ပဲ ငုတ်တုတ်
ထိုင်ချပြီး ရှိုက်ငိုပစ်လိုက်မိ၏။

အဘွား ပြန်လာရင်လည်း မရှင်းနိုင်တော့ပါဘူး အဘွားရယ် ...

ဒီနေ့ မွန်းတည့်ရင် သမီးတို့ ညီအစ်မ ဘဝပျက်ပြီ ...

မျက်ရည်တို့ သည် တာတမံ ကျိုးသလို ဝုန်းခိုင်းကြ ပြိုဆင်းကြ၏။
ဘယ်သူတွေ ကြည့်နေနေ အားလုံးကို မေ့လျော့ကာ ကြာမြင့်စွာ ငိုကြွေး
နေမိ၏။

ခုလောက်ဆို သိတာ ဘယ်လို ဖြစ်နေပြီလဲ ...၊ ဒေါ်လေးရဲ့ ချောလုံး
လိုမ့်လုံးတွေနဲ့ ကျေနပ်သွားပြီ လား ...၊ ဒါမှ မဟုတ် ကြောက်တတ်သူ
မှန်း သိလို့ ပြူးပြဲ ခြောက်လှန့်ပြီး အခန်းတစ်ခုထဲမှာ ထည့်ပိတ်ထား လို
က်ပြီလား ...

"မိရတနာ ဂြိုဟ်မ ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ" ဆိုသည့် ဆဲဆိုသံက
တော့ ခဏ ခဏ ဖြစ်နေလိမ့်မည်။

ရတနာ နေရာမှ ထ၍ လှုပ်လီ လှုပ်လဲ့ ထလျှောက်လာခဲ့၏။

ဘဝတစ်ခုလုံးဟာ စိတ္တဇသမား တစ်ယောက်၏ လက်ထဲက ပန်းပွင့်
လေးလို ...၊ မြှောက်ကြည့်သည် ...၊ နမ်းကြည့်သည် ...။

အရူး၏ တဟဲဟဲ သဘောကျနေသံက သိပ်မကြာလိုက်ဘဲ ပွင့်ဖတ်
တို့ ကို တစ်ဖက်စီ စတင် ဖဲ့ခြွေ၏။

နောက်ဆုံး ဝတ်ဆံညှာရဲ့ အရိုးပြိုင်းပြိုင်း ကျသွားသည့် ပန်းမမြည်

တော့သော ပန်းသည် အရူး၏ ခြေထောက်အောက်မှာ ဖနောင့်နဲ့ ပေါက်
၍ ဖိကြိတ် ချေမှုခြင်း ခံရသည့် အဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့၏။

သူမတို့ ဘဝက ပန်းနဲ့ တူနေခဲ့လျှင် အရူးက ဘယ်သူလဲ . . .။

"မမ . . . သီတာလေ . . . သီတာ့ကို ဒေါ်လေး"

"ဘာဖြစ်လဲ . . . ညည်း ငါ့ကို မိကျောင်းမင်း ရေခင်းပြ လုပ်မနေနဲ့ .
. . . ဒီအိမ်မှာ ငါ အုပ်ချုပ်နေတာ ငါ လုပ်တဲ့ အတိုင်း နာခံ . . . ဒါပဲ"

"ဟား . . . ဟား . . . ဟား"

"လိမ္မာပါတယ် ကလေးရာ"

"လာပါဦး . . . လာကြပါဦး . . . ဒေါ်လေးရေ . . . သီတာ . . . သီ
တာ . . . မမကို ကယ်ပါဦး"

"ဟား . . . ဟား . . . ဟား"

ဟင့်အင်း . . .

ရတနာပြည့် နားနှစ်ဖက်ကို စုံပိတ်၍ ခေါင်းခါပစ်လိုက်၏။
မျက်ရည်စက်တွေက ရေစက်လက်နဲ့ ဆံပင်ကို ခါထုတ် ပစ်လိုက်
သကဲ့သို့ ပြုံးပြက်လက်ကုန်၏။

ပြီးတော့ ဆေးရုံရှေ့သို့ ပြေးထွက်လာခဲ့ရင်း . . .

ခုချိန်မှာ ကယ်တင်ရှင် တစ်ယောက်ယောက် မိုးပေါ်က ဖြစ်ဖြစ် . . .
မြေကို လျှိုး၍ ဖြစ်ဖြစ် . . . ကိုယ့်ရှေ့ကို ဘွားခနဲ ရောက်လာပါစေ . . .

ဤဆုတောင်းသာ မပြည့်ဝခဲ့ပါလျှင် . . .

အခန်း(၅)

"မင်းမှာ လည်း အခက်တွေ့နေတာ ငါ သိပါတယ် ... ဒါပေမဲ့ ငါလည်း အရောင်းအဝယ် တစ်ခုခုပဲ ပြီးသွားတာ"

"."

"မဟုတ်ဘူး ကွ ... ကုန်ပစ္စည်းနဲ့ မဆိုင်ဘူး ... ငါ ခြံတစ်ခြံ ဝယ်လိုက်ရတယ် ... အရင် ထားနေကျ သိုလှောင်ရုံက အဆင်မပြေဘူးလေ ... ကုန်ပစ္စည်း ဆိုတာကလည်း ကုန်မာဆိုရင် ပြဿနာ မရှိဘူး . . . ငါ့ကုန်က ကောက်ပဲသီးနှံတွေ"

"."

"ညည်းတာ မဟုတ်ပါဘူး ... မင်း ချေးတဲ့ ငွေ ငါ ပေးမှာ ပါ ... ဒါပေမဲ့ နောက်ထပ် နှစ်ရက်တော့ စောင့်ကွာ"

"."

"အေးပါ ... မင်းကိစ္စတွေ ငါ့ကို ပြောမနေပါနဲ့ ... သူငယ်ချင်းတွေပဲ"

သူ ဖုန်းပြောရင်း အောက်ထပ်ကို ဆင်းလာခဲ့သည်။ ။ ရီဆက်ပ်ရှင်ကို ရောက်တော့ ဟိုတယ်က ကောင်လေး တစ်ယောက် ထွက်လာကာ ...

"အစ်ကိုအတွက် ကား အဆင်သင့် ခေါ်ထားပြီးပါပြီ"

ဆိုဖာမှာ ထိုင်နေသူက ကားသမား ဖြစ်ပုံရှိကာ ကားသော့ကို မြင်
အောင် ကိုင်ထားပြီး မတ်တတ်ရပ် ပြုံးပြ၏။

ကုတ်အင်္ကျီရှည်ဖားဖား ဘောင်းဘီရှည်ပွပွနှင့် လူကို သူ ပြန်ကြည့်မိ
ရင်း ပြုံးပြလိုက်ရ၏။ စိတ်ထဲမှာ လည်း အံ့သြသလိုလို . . . ရယ်ချင်သ
လိုလို . . .။

နှုတ်ခမ်းမွေး ကားကား . . . မျက်လုံးပြူးပြူးနှင့် တက္ကစီ သမားရဲ့ ပုံ
စံဟာ ဒရိုင်ဘာ လုပ်မဲ့လူဆိုတာ ယုံရခက်ခက်ပင် . . .။

"ငါ့ညီ ဘယ်ကို သွားမှာ လဲ"

"အင်း"

ကားရှိရာ အတူတူ ထွက်ခဲ့ရင်း ဒရိုင်ဘာက အရင် စမေး၏။ သူ ဘာ
မှ မဖြေချင်သဖြင့် . . .

"အလုပ်ကိစ္စ ပြီးပြီ ဆိုတော့ အပန်းဖြေ သက်သက်ပါပဲ . . . ဒါနဲ့
ခင်ဗျားကားက ကောင်းလှချည်လား . . . ကျွန်တော် အရင်စီးဖူးတဲ့
တောင်တက်ကားတွေက ဒီလို မဟုတ်ဘူး "

"ဟွန်း . . . အားလုံးက ပြောင်းလဲကုန်ပြီလေ . . . ဧည့်သည် တွေက
လည်း ကားမကောင်းရင် မကြိုက်ကြဘူး"

သူရဲကောင်း မျက်မှောင် ကုတ်သွားပြီး ကားကို စိုက်ကြည့်သည် ။
ပြီးမှ ပြုံးလိုက်ကာ . . .

"အိုခေ . . . ပိုကောင်းတာပေါ့ . . . ပေး . . . ကားသော့"

" မဟုတ်ဘူး လေ . . . ကိုယ် လိုက်ပို့မှာ ပေါ့"

"ကျွန်တော်က ကားပဲ ငှားထားတာ"

"ဟုတ်ပါတယ် . . . ဒါပေမဲ့ လျှောက်လည်မှာ ဆိုတော့ ခရီးသည် ချည်းပဲ တောင်တက်လမ်းကို ပေးမတက်ဘူး"

"ဘယ်သူကလဲ"

"ဒါက . . ."

"ဖြစ်တယ် . . . ကျွန်တော် တောင်ပေါ် မတက်တော့ဘူး . . . မကျွမ်း ကျင်တဲ့ နေရာကို အသက်နဲ့ ရင်းပြီး စွန့်စားသွားရလောက်အောင် စိတ် မဝင်စားပါဘူး"

လက်ကမ်းထားပေမဲ့ ထိုလူက ကားသော့ကို လက်ထဲ ထည့်မပေးဘဲ . . .

"ငါ့ညီက ကိုယ့်ကို ဒရိုင်ဘာကြေး ပေးရမှာ စိုးလို့ ထင်တယ် . . . ကားပဲ ငှားထားတာကို သိပါတယ် . . . ကိုယ်က တမင် စေတနာနဲ့ "

"မလိုဘူး . . . ကျွန်တော် ဘာလုပ်လုပ် ဘေးမှာ အဖော်ပါဖို့ မလိုဘူး "

မျက်နှာသည် နူးညံ့ခြင်း တစ်စက်မှ မရှိတော့ဘဲ သော့ကို ဆွဲယူသွား တာ ဖျတ်ခနဲ . . .

"သူရဲကောင်း . . ."

ကျောခိုင်း၍ ကားတံခါးပေါ် လက်တင်လိုက်ရုံ ရှိသေးသည် ။ မာ ထန်သည့် ခေါ်သံက သူ့နောက်ကို ပို၍ နီးကပ်အောင် တိုးလိုက်ပြီးမှ . . .

"မင်းနဲ့ ငါ ဆွေးနွေးစရာ ရှိတယ်"

သူရဲကောင်း ခပ်မဲ့မဲ့ ပြုံး၍ တံခါးမှာ ကိုင်ထားသည့် လက်ကို ပြန်ချ

သည်။ ပြီးတော့ ထိုလူဘက်ကို ရင်ဆိုင် လှည့်ရပ်လိုက်ပြီး...

"ခင်ဗျား စောစောတည်းက လိုအပ်တဲ့ ဒါရိုက်ရှင်ကို တည့်တည့်ရိုးရ
မှာ "

"ခုလည်း မင်းကို တည့်တည့်ပဲ ပြောမယ်"

"ဘာလဲ"

"မင်း သန်းမြတ်ဇော်ကို ငွေထုတ်ချေးမဲ့ ကိစ္စ"

သူရဲကောင်း မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

ဒီကိစ္စအပြင်ကို ပေါက်ကြားသွားတာ မြန်လှချေလား... မေးတဲ့ ပုံ
က ချေးဖို့ ရှိနေတာရော... မချေး ရသေးဘူး ဆိုတာတွေပါ သိနေတဲ့
ပုံ...

ဒါ့အပြင် ချေးထားခဲ့ပြီးသည့် အရစ်ကိုလည်း သိနေနိုင်၏။ သေချာ
တာက ဒီလူတွေဟာ သန်းမြတ်ဇော် ရဲ့ ကုမ္ပဏီက ရယ်ယာတွေ အား
လုံးကို ဝယ်ချင်နေတဲ့ အုပ်စု ဖြစ်ရမည်။

"ဒီမှာ သူရဲကောင်း... ရှိတာလည်း မပြန့်... သိတာလည်း မဟ
နဲ့ တဲ့... ၊ တောကြိုအုံကြားမှာ နေပြီး ကိုယ့်မှာ ရှိတာတွေ ထုတ်ကြွား
နေရင် ကိုယ့်အန္တရာယ်ကို ဖိတ်ခေါ်နေသလိုပဲ... ဒါမှ မဟုတ် ကြွားရဖို့
အတွက်နဲ့ အသက် အန္တရာယ်ကိုတောင် ပဓာန မထားဘဲ နိုင်ငံအနှံ့ ခြေ
ဆန့်ပြီး ပိုက်ဆံတွေ ဖုံးကျဲနေတာလား"

မျက်ဝန်းတို့ မှာ အေးခဲသွားသလို တစ်ချက်ဖြစ်လျက် သူရဲကောင်း
က ပြီးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ကားသော့ကို အမြင့်ကြီး မြှောက်လိုက်ပြီး
မော့မကြည့်ဘဲ ဖမ်းယူလိုက်၏။

တစ်ဖက်လူ မျက်နှာပျက်သွားတော့ စိုက်ကြည့်ရင်း မဲ့ကာ ...

"မင်းတို့လို သူများ အကြောင်း အချိန်ယူ စပ်စုရင်း ပျော်နေကြတဲ့ လူတွေတောင် ရှိသေးတာပဲ ... ငါက ကိုယ်ပိုင်တဲ့ ငွေကို ကိုယ်ထင်ရာ ကိုယ်လုပ်တာလေ ... ဗုံးပဲ ကြကြဲ ... မီးပဲ ရှို့ပစ်ပစ် ... အဲ့ဒါ မင်း ပူဖို့ မလိုပါဘူး"

ဒီလိုလူကို ယဉ်ကျေးမှုတွေနဲ့ ဆက်ဆံစရာ မလိုတော့တာမို့ ခါးနှစ်ဖက် ထောက်၍ စေ့စေ့ကြည့်မိရင်း ...

"လူတိုင်းမှာ ကိုယ်ထင်ရာ ကိုယ် လုပ်ခွင့် ရှိတယ် ... ငါပိုင်တဲ့ ငွေကို ငါ ဘာလုပ်လုပ် ဘယ်သူမှ အမိန့်ပေးလို့ မရဘူး"

"အမိန့်ပေးတာ မဟုတ်ဘူး ကွ ... မင်းကို ငွေတွေဆုံးမှာ စိုးလို့ ပြောတာ"

သူ ပြောတိုင်း မဲ့လိုက် ပခုံးတွန့်လိုက် လုပ်နေသည့် သူရဲကောင်းကို စိတ်ကတော့ တော်တော်ကြီး တိုနေပြီ ဖြစ်ပေမဲ့ သော့ကို မြှောက်ပစ်ဖမ်းယူ လုပ်ထားတဲ့ ပုံက မျက်စိထဲမှာ ရှိနေသေးသည်။

ပြီးတော့ တစ်ဖက်မှာ ရှိနေတာက အမိန့် ...

"တောက လူတွေက ငွေကို ကုန်းရုန်းရှာပြီး မြို့လည်း တက်ချင်၊ အလုပ်ကလည်း မလုပ်တတ်နဲ့ မြို့က သူဌေးတွေကို သုံးပေးပါ ... ရင်းပေးပါ ဆိုပြီး ငွေတွေ ပုံအပ်ကြတာ"

"ဟွန်း"

"သန်းမြတ်ဇော်က လည်နင်နေပြီကွ ... သူ့ရဲ့ နောက်ဆုံး ထွက်သက်မှာ မင်းရဲ့ ပေးကမ်း ချေးငှားတာ တွေက နောက်ဆုံး အစာပိတ် ဖြစ်သွားလိမ့်မယ် ... သူ့ဆီက ပြန်မရနိုင်တဲ့ အပြင် မစင်ထဲမှာ တောင်

ပြန်ပါနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး"

"ဧကန္တ . . . ပါလာရင် ကောက်စားနေကျနဲ့ တူတယ်"

"ဘာကွ"

"ဟား ဟား ဟား"

မျက်နှာ တည့်တည့် ကြည့်ပြီး ရယ်နေတာကို အံတကြိတ်ကြိတ် ကြည့်နေရင်း ဘာမှ မတတ်နိုင်။

ထစ်ခနဲရှိ လက်ပါတတ်သော ပြည့်သျှင်ရဲ့ ဘယ်လက်ရုံး . . .၊ သူ့နာမည်ကိုက တာနော . . .။

ခုကျမှ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝေ့ကြည့်လိုက် . . . လက်သီးဆုပ်ကြီး ဖြန့်လိုက် . . . ပြန်ဆုပ်လိုက်နှင့် . . .

"မင်း ရယ်ထားဦး"
